

ВЕСЕЛКА

журнал для дітей

The Rainbow
a children's magazine

РІК XXXIY
ЖОВТЕНЬ 1988
Ч. 10 (404)

ЗАГАДКИ

а.

Коло церкви має хату,
Ще й високу мов палату,
Всіх у церкву він скликає,
Але сам там не буває.

б.

Один говорить, два дивляться,
а два слухають?

в.

Що проходить крізь шибу вікна,
але її не розбиває?

ЗАГАДКИ-НЕДОМОВКИ

а.

Жовта сукня, сама ж біла,
Ще й зелені коси;
Як розріжеш її тіло —
Закрутить у носі.
Отака вона красуля,
А зовуть її ?

б.

Ні рибина, ні звірюка,
Дивовижна каменюка:
Прудко плаває в воді,
Ледве ж сунеться в ході.
То не звір і не комаха,
То річкова ?

КОНИК

У цьому віршику написані не всі слова. У кожному другому рядку бракує слова для рими. Придумайте такі слова і поставте їх на місці крапок.

На конику польовому
Іде старий Жук
„Но, конику зелененький,
Поспішайся, мій !
Там за лісом моя хата,
А у хаті
У віконце виглядають,
Свого тата
Ой, там мило, любо, тихо;
Варить борщ моя
Хліб із печі витягає,
Свого Жука

Но, зелений, но! Не гайся,
До господи
Як пуцу на пашу в поле,
Нагуляєшся

ЗАГАДКИ

а.

Що на дереві відерця,
А в відерці кожним серце.
Поміркуйте, діти, трішки,
І скажіть, що це ?

б.

Невеличкий патичок
Одяг сорок сорочок.
Вкрився ними густо-густо!
Що це буде? — Це ?

в.

Виткав ткач намітку,
Мов рибальську сітку,
Розіг'яв на дубках —
Всім комашкам на страх!

РОЗГАДКИ ЗАГАДОК ЗА ВЕРЕСЕНЬ 1988:

1) ВИБЕРІТЬ БУКВИ: а) — сто, хати, іра, рило. Вибрані букви дають: Дніпро. 2) МАГІЧНИЙ КВАДРАТ: воля, овес, леви, ясир. 3) ХРЕСТИКІВКА: пором, летун, мороз, музей, невід. Букви на місці хрестиків дають: Перун. 4) ЦО ЦЕ? Дощ, блискавки і громи. ЦО ЦЕ? Вітер. ЗАГАДКА НЕДОМОВКА: бджілка, мед. ХТО ТАКИЙ? Заєць.

З кольоровими ілюстраціями виходить кожного місяця у Видавництві „Свобода” заходами Українського Народного Союзу. Редагує Колегія. Річна передплата становить у ЗСА — 8.00 дол. у інших країнах — рівновартність цієї суми. Для членів УНС 5.00 дол. Ціна окремого числа 75 центів. Ціна подвійного числа — 1.00 дол.

THE RAINBOW — VESELKA

Обкладинка робити Ельмири Геруляк

Published monthly, except May to August By monthly at Jersey City, New Jersey
30 Montgomery Street — Jersey City, New Jersey 07302
Subscription \$8.00 per year, UNA members \$5.00 per year.
Entered as Second Class at Jersey City, N.J.

Ілюстрація на обкладинці:
Ельмира Геруляк — Готування до зимівлі.

НАЙВІРНІША З ДРУЗІВ — КНИЖКА РІДНА, МИЛА...

Найвірніша з друзів — книжка рідна, мила,
Сторінки у неї — чарівливі крила,
І на них ми лине́м у казковий світ,
В мандри до далеких Золотих Воріт.

Про князів, козацтво, про стрільців розкаже,
Про повстанську славу, про насилля враже,
Про любов до волі месників-борців,
Про старинний Київ і про давній Львів.

Гей, які ж цікаві ждуть нас там пригоди!
Скільки раювання, скільки див природи,
Скільки стріч нежданих в пралісах густих
Книжка нам дарує у мандрівках тих!

І навчить, як жити, горю не коритись,
Щастя здобувати, сміло з лихом битись,
Зберігати вірність у душі своїй
І служити завжди Правді лиш одній.

Найвірніша з друзів — книжка рідна, мила,
Наша в ній надія, в ній і наша сила —
Слався-величайся, зіркою гори,
Українська книжко, серед дітворі!

ЦЕ БУЛО ОДНІЄЇ СУБОТИ

Це було однієї суботи — коли тато не йшов до роботи. І була пречудова днина: тепла, сонячна, хоч і осіння. У цей день не було української школи. Вранці тато сказав Надійці й Миколі: „Ходімо, сьогодні у ліс по гриби!”

— Ходімо, ходімо, ходімо, ходімо! Ходімо, сьогодні у ліс по гриби! — підхопила Надійка й Микола. — Ми ще в ліс по гриби не ходили ніколи!

Запросили сусідських дітей: Петруся, Івася, Марусю, Галю, Толю, Наталку, Ганусю. Узяли трохи їжі, питва й козуби і пішли всі гуртом по гриби. І пішли... і пішли... і пішли... — Аж до лісу дійшли.

Під лісом, в траві на горбочку, білють ромашки, синіють дзвіночки. Червоніє калина і глід. Бачать — сонце показує час на обід. Посідали, під'їли і рушили в ліс.

А у лісі своя особлива тиша. Навкруги прохолодою дише. Вітер листками дерев шелестить. Пташка щебече. Бджілка дзижчить. Вивірки носять в дупельце свої шишки й горішки на зиму. Раптом зайчик щодуху повз них проскакав. Він звичайно, нікого з дітей не злякав. Бо давно вже з книжок

кожне знає із них, що сам зайчик-стрибайчик боїться усіх!

А грибів! А грибів! — Маслюки, сиріожки, підпеньки-опеньки — великі, середні і зовсім маленькі. Підпеньки й опеньки на ніжках тоненьких гуртами ростуть під пеньками і деревами. А ось сиріожка! У неї вже грубша й коротшенька ніжка. Там жовті лисички! Он білі гриби! — Збирають їх діти в свої козуби. Всі гриби! Крім отруйних.

І багато вони назбирали грибів. Були повні-преповні у всіх козуби. Як вони повернулись додому — загукали мамам: „Відчиняйте скоріше нам двері! Ми грибів принесли на вечерю!”

Пояснення-словничок: **питво** — drink; **уважати** тут: припускати, бути переконаним (to assume); **козуб** — коробка з лика-деревної кори (bast-basket); **ромашка** — chamomile; **глід** — hawthorn; **шишка** — насіння чатинних дерев (conus); **лисичка** — тут: назва гриба (chanterelle); **сиріожка** — назва гриба (russula); **підпеньки, опеньки** — гриби, що ростуть довкола пнів, або на стовбурах дерев.

НАЙКРАЩІ ЧАРИ

(Ілюстрації Едварда Козака)

Осінь у мряках... Негода... Сльота... Змінилась погода, не та вже, не та... Тільки у спогадах, мов на картині, зосталося літо і табір в соснині, мандри до гір, водоспадів і скель, поїзд, автобус, літак, корабель.

Ех, було гарно! Мінялись картини: місто розлоге, верхи, полонини, степ неозорий, разки узбереж, море, мов синя пустеля без меж. Казка скінчилася — в'яне природа, осінь у мряках... і дощ... і негода...

Та сумувати не треба нам, діти! Маєм ми чари, найкращі у світі, маєм ми килим такий чарівний, що в далечинь понесе нас як стій, в див-

ні країни, в міста та оселі, понад моря, і ліси, і пустелі, поміж людей, поміж друзів-дітей. Гарно й цікаво там так, що аж гей!

Навіть у давні минулі роки чари відкриють шляхи і стежки: разом з Колумбом напнемо вітрила, бурі й вітри переможемо сміло. Хочете — княжий ми Київ оглянем, із Святославом на ворога станем, до запорожців поїдем на Січ — дощ нас не спинить, ні холод, ні ніч.

Що ж то за чари? Вгадати — дрібниця! Чари ці — книжка, пригод скарбівниця, досвіду, мудрости, знань джерело, свіже, мов легіт, і чисте, мов скло. Книжка — то радість, розвага душевна, вчителька наша, порадниця певна. Хто попросить у неї допомоги, з доброї певно не зійде дороги. Читаймо ж ми книжку, багато книжок — забудем про дощ, про мороз і сніжок! Тільки дивімся, щоб добра була, щоб нас не вчила неправди і зла!

Книжки посестра — газетка дитяча, подруга дітям ласкава, добряча. Любим „Веселку”, читаєм її, з нею мандруємо в дальні краї, з нею гадками ми линею додому, з нею вклоняємось Богу святому, граємось з нею, вчимося повсякчас — будь же „Веселко” все в гостях у нас!

В кого „Веселка” і книжка у хаті, буде він розумом-серцем багатий, матиме щастя й гаразд, і тому — слава й пошана йому!

Р.

Разок — шнурок коралів, намисто. Морські узбережжя, найжені скелями, виглядають часами мов такі разки.

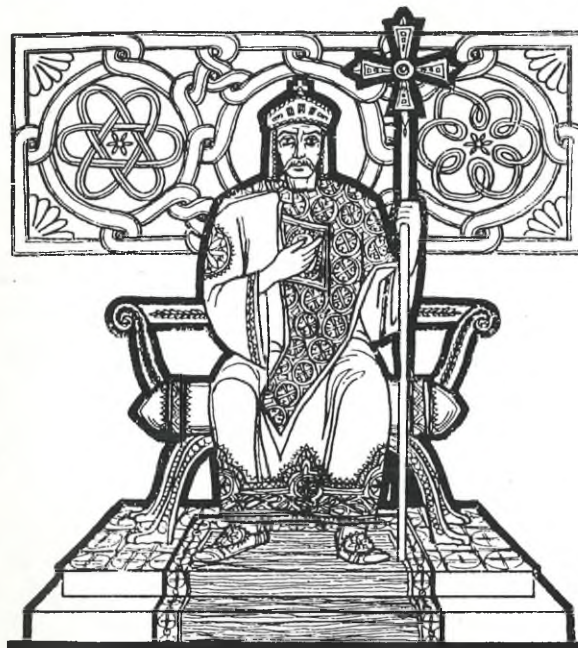

ВІДЗНАЧЕННЯ ТИСЯЧОЛІТТЯ ХРИЩЕННЯ УКРАЇНИ ПРОХОДИТЬ ПО ВСЬОМУ СВІТІ

Цього року українці в батьківщині під російсько-більшовицькою окупацією й скрізь по цілому вільному світі відзначають Ювілей Тисячоліття Хрищення України. Ці святкування відбуваються навіть у таких країнах, де живе невеличка українська громада, як Швеція, чи Туреччина.

На цьому дереворізі невідомого мистця в Україні бачимо зображення великого князя Київської Держави, тоді Руси, а тепер України св. Володимира Великого, який охрестив наших предків у дніпровських водах в липні 988 року.

Великий київський князь св. Володимир
на престолі

Ці медальйони вироблені в околицях Львова, присвячені Тисячолітньому Ювілеєві Хрищення України. Медальйон із лівого боку на чоловій стороні зображує два голуби й хрест та дати 988-1988. Хрест і голуби, це символи миру й любови в християнському дусі. На тилковій сторінці медальйону є напис „Святе Тисячоліття Хрищення Київської Руси”.

На медальйоні з правого боку бачимо зображення свв. княгині Ольги і великого київського князя Володимира. Вони спільно тримають хрест. На зворотній стороні медальйону вміщений напис: „Тисячолітній Ювілей Хрищення Київської Руси”.

Микола Щербак

ВИВІРКА

Ілюстрація М. Бутовича

Рано вранці Ростик нив
Молочко з горнятка.
Раптом вітер зашумів,
Хтось відслону відхилив,
Дивиться: звіратко!

— Мамо! Вивірка прийшла!
Та яка ж хвостата!
Он побігла до стола,
Стала серед хати,

Лапки підняла на мить —
Чим же вивірку вгостить?!

У хлопчини на устах
Соняшна усмішка.
Він тихесенько устав
І подав горішка...

КАТРУСЯ

У маленької Катрусі
Коси до пів спинки,
Щічки — маку пелюсточки,
Очі — мов тернинки.

Вже й до школи на науку
Другий місяць ходить,
І літери на папері
Олівцем виводить.

Всі такі смішні, кривенькі,
Грубі і хвостаті, —
Тільки ж — лишенько — не знає,
Як їх прочитати...

От для помочі і кличе
Чорновушку кицю,
Але киця лиш мурличе,
І не хоче вчитись.

А Катруся, мов горобчик,
Стрибає-радіє:
— Бачиш, мамочко, не лиш я —
Киця теж не вміє!

Ірина Наріжна

ПИЛЬНИЙ ШКОЛЯРИК

Я, малий школярник,
Рано все встаю,
Миюся, молюся,
І сніданок п'ю.

Книжечки та зшитки
В торбу покладу
І, як час настане,
Я до школи йду.

Вже дзвінок! На лавку
Я сідаю вмити
І вважаю пильно,
Що учитель вчить.

Пильно вчусь, задачі
Я роблю всі сам
І найважчій праці
Легко раду дам.

Школу полюбив я —
Як же ж не любить?
Тільки в школі можна
Розум просвітить.

Рідна школа й книжка —
Радість це моя,
Тож за них віддав би
Всі забави я.

Школа і наука —
Це цілющий лік —
Хто їх не полюбить,
Бідний він повік!

Олекса Цукорник

☆☆☆☆

ОСІНЬ

У садочку, у садочку
Наче дощ, летять листочки,
Падають на трави
Ніжно-золотаві.

У віночки, у віночки
Посплітаємо листочки,
Золоті, жовтенькі,
Довгі і кругленькі.

На травиці посідаєм
І про осінь заспіваєм,
Про опале листя
Пісню голосисту.

Ніна Бурик

ПРО ГРИЦЬКА, ЩО БОЯВСЯ ВОДИ

Гриць, відколи уродився,
Сам ні разу не умився,
Бо такий удався зроду,
Що й не подивився в воду —
Так боявся він води,
Мов великої біди.

Ріс Грицько собі, нівроку,
І чорнів-темнів щороку;
Раз, як в дзеркало поглянув,
То побачив темну пляму:
„Гм, чи я це мав би бути?
Ні, то дзеркало зіпсує!”

Аж Грицькові сон приснився:
Десь він ніби опинився
Серед степу, серед поля,
Розглядається довкола —
Раптом бачить ліс чи гай,
А на дошці напис: „Р а й”.

У раю тім янголята
Білі, наче лебедята.
Каже Гриць: „Не йду туди!
Там затягнуть до води!
Скажуть: „Ну, обмийся в нас”.
Ні, дам драла, поки час!”

І пішов він в яр глибокий,
А в яру тім стовп високий.
Під стовпом Грицько наш став,
Напис „П е к л о” прочитав.
Купка хлопців там була
Чорних, як смола.

„Ці води не знають люди!
Тут мені вигідно буде!” —
Так Грицько поміркував,
В пекло помашерував.
Мац себе за лоб — овва!
А на лобі — роги два...

Так Грицько, що не вмивався,
Чортиком, нарешті, стався;
Вже шкода тепер гадати,
Як би з пекла драла дати!
З пекла вороття нема,
Все — дарма!

Крикнув Гриць крізь сон з тривоги,
Мац за лоба — де ж ті роги?
„Е, це тільки сон... Дурниці!
Але... дайте но водиці!”
Так то сон йому поміг —
Гриць біленький став, мов сніг.

ІВАСЬ-МУДРАСЬ

Рік, як рік, іде звичайно.
Тільки рік цей незвичайний:

Припадає в рік наш цей
ХРИСТІАНСТВА ЮВІЛЕЙ —

Християнства в Україні
Християнської людини.

Українці всі мудрують:
Як же рік цей відсвяткують!

Стільки помислів-ідей —
Святкувати ювілей!

Здвиги, віча і концерти,
Богослуження у церкві,

Пам'ятники і будови,
Різні виставки чудові

Для прослави ювілею
Християнської ідеї.

А Івась й собі мудрує:
•Як цей рік він відсвяткує:

„В рідній школі ми гуртом
Впорядкуємо альбом

Із малюнків і статей
Про Великий ювілей!”

Всі погодились ураз:
Добру раду дав Мудрась!

Мудрувати, мудрити — роздумувати, міркувати, застановлятися, (to meditate, to take into consideration, to use sophistry).

МУЗИКА ДО КАЗКИ — П'ЄСИ „БУНТ ЛЯЛЬОК”

Музика до казки „Бунт Ляльок” побудована на фортепіанових творах таких українських композиторів: В. Барвінського, А. Жилінського, В. Заремби, В. Косенка, М. Лисенка, М. Фоменка і Ю. Щуровського.

Авторка казки уклала музику: Вступ до першої дії, „Танок ляльок”, „Танок сніжинок”, „Пісня пташки”,

„Пісня лялі Ксені” (мелодія народної пісні), та „Пісня квітів” (мелодія А. Рубінштайна).

Слова до пісні „Ялинка” та до „Молитви за вітчизну” уклала Іванна Савицька. Автор слів до „Пісні сніжинок” — невідомий.

Дія I

Вступ

Allegro fuoco

М. Лисенко

ff *meno f* *meno f* *poco a poco dim.*

L'istesso tempo

First system of musical notation, featuring a treble and bass staff. The treble staff begins with a melodic line marked *mf*. The bass staff provides a harmonic accompaniment.

Second system of musical notation, continuing the piece. The treble staff features a melodic line with a *mf* dynamic marking. The bass staff continues the accompaniment.

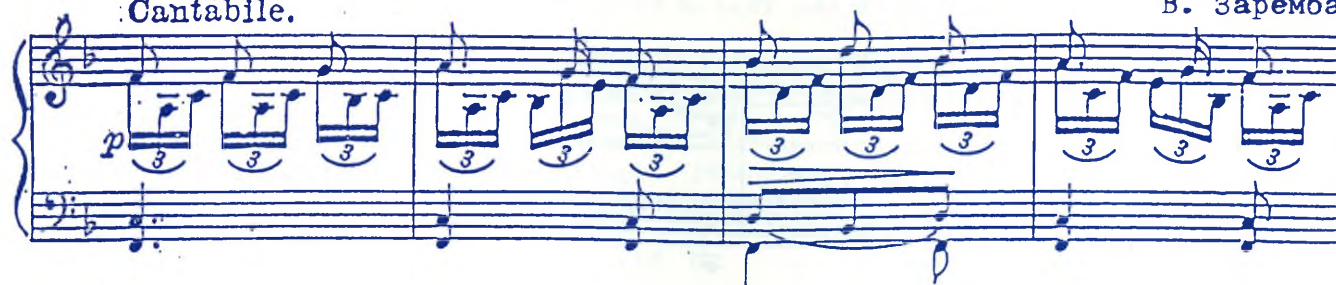
Third system of musical notation. The treble staff continues the melodic line. The bass staff features a more active accompaniment, marked with a *f* dynamic.

Fourth system of musical notation. The treble staff features a melodic line with a *poco dim.* dynamic marking. The bass staff continues the accompaniment.

Fifth system of musical notation, concluding the piece. The treble staff features a melodic line with a *poco a poco cresc. ed. rall.* dynamic marking. The bass staff continues the accompaniment, marked with a *ff* dynamic.

Cantabile.

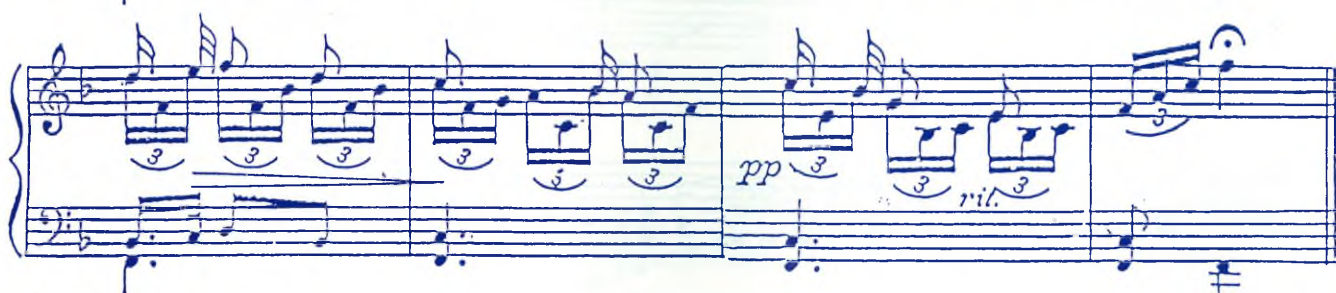
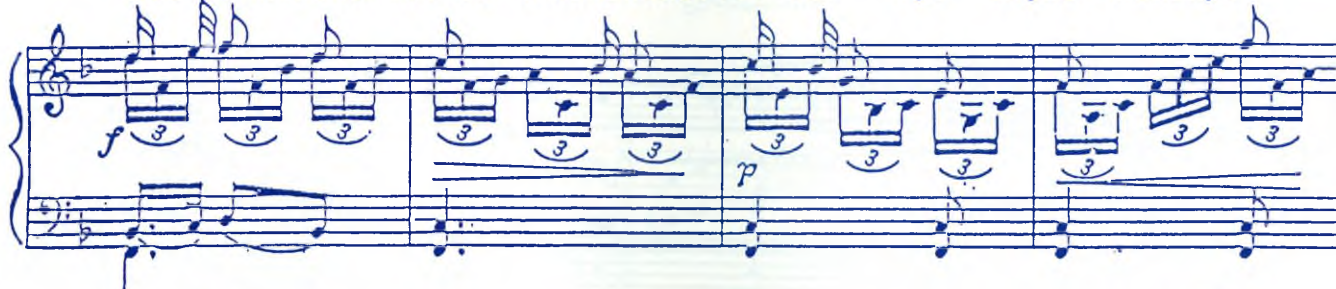
В. Заремба

Добрий вечір ... треба тихо.... я казочку розкажу;

Всі чемненько ... та пильненько.... все тут зараз покажу.

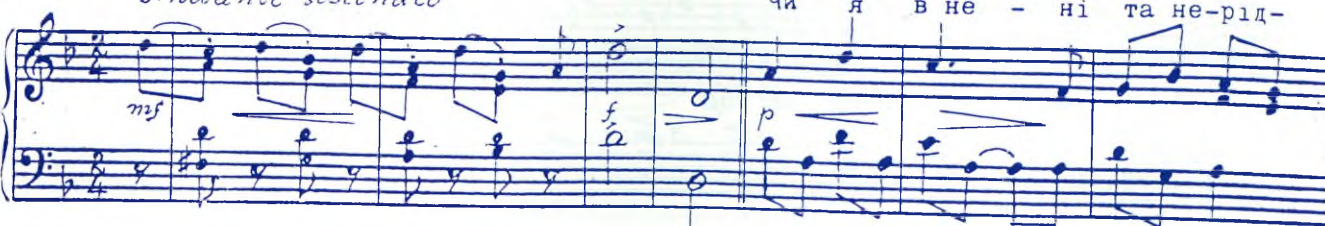

Дія I

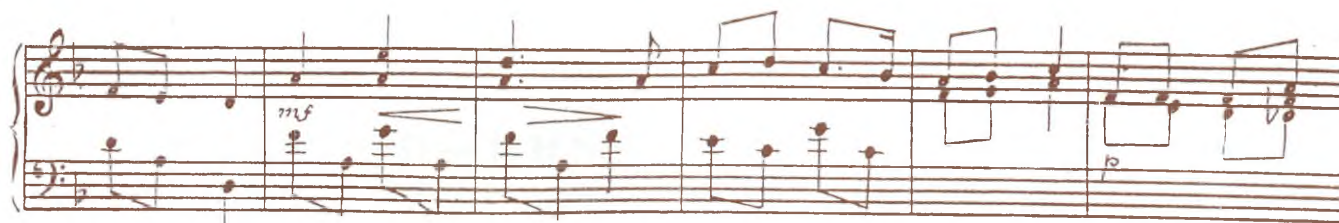
Пісня лялі Ксені

Andante sostenuto

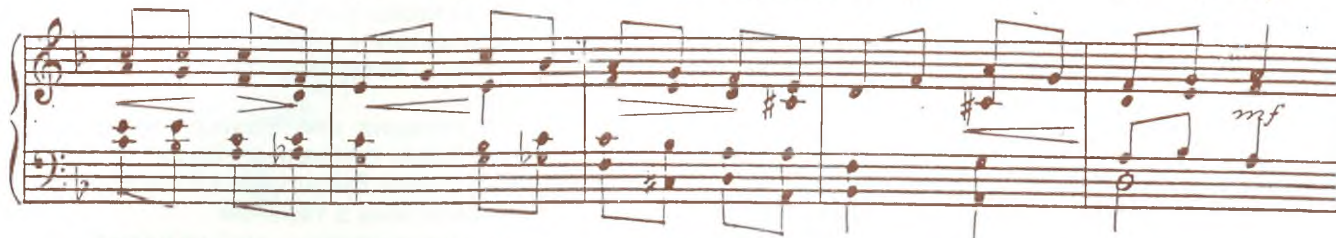
Чи я в не - ні та не-рід-

на зрос-ла? Чи я ді - тям та не-лю - ба бу-ла? Взя-ли ме-не

по-псу-ва-ли, руч-ки, ніж-ки по ла-ма-ли, Та-ка до - ля мо-я,

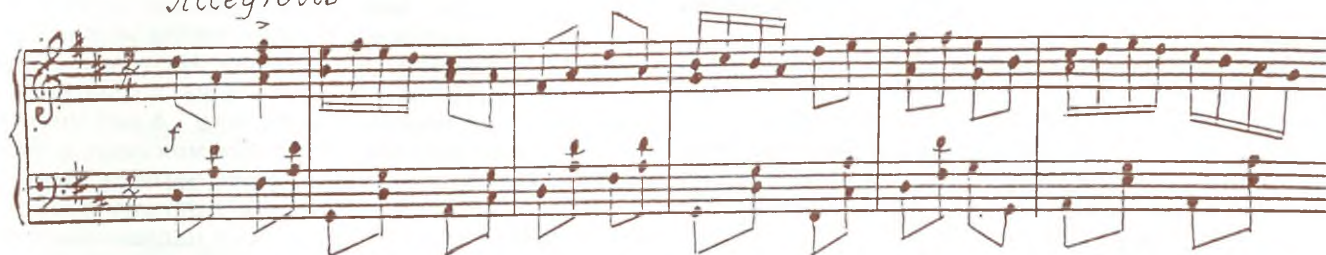

гір-ка до - ля мо-я.

Дія I
Танок ляльок

Allegretto

(Продовження буде)

МОЇ ПРИЯТЕЛІ ТВАРИНИ—ПЕСТУНИ

Повернувшись з літнього табору, ми з братом спершу привіталися з батьками, а тоді побігли погладити нашого улюбленого чорненького песика. Але на подвір'ї спокійно. Де ж він? Напевно, в куточку біля хати спочиває. Пропав? Неправда! Того не може бути! Пропав — кажуть батьки.

Як ми сумували! Брат старався заспокоїти мене, але мені було тяжко. Собака — кажуть то найкращий друг. Я так почувала, нібе втратила найкращого друга.

Минув тиждень. Після Служби Божої йдемо на обід до бабусі, а там нас чекає несподіванка: на ганку, де сонечко пригріває, спить та муркотить маленька, кудлата й біленька, як сніг, киця. Батько подивився на нас і каже:

— Це для вас, як хочете.

— Чи хочемо? — Перший раз за тиждень радіє серце! Ніч і день, чорненький песик і біленька киця — приходять на думку.

Тихенько підходимо ближче і заглядаємо в кошик. Але ж ця киця не звичайна. Навіть маленькою виглядає аристократично! А яка гарна-гарна. Піднесла я кицю, притулила до себе, погладила, і в ту хвилину настала велика симпатія поміж нами. Я знала, що ніхто не зможе більше любити киці як я. Вона вже живе в нас кілька місяців і спокійна! Мудра!

Знову наближаються вакації. Не довіряю, щоб хто другий опікувався улюбленою кицею. Беремо її з собою. Виїжджаємо з дому. Уже до авто занесли всі потрібні речі, щоб провести веселий час біля моря. Все забрали — купальні одяги, вудки, відерця збирати мушлі. А ззаду лежить спокійно в кошику наша киця. Ідемо всі.

Кілька перших днів минули без пригод. Але незабаром киця почала проситися на подвір'я. Вночі спати не дає. Кажуть нам — за два-три дні кицю можна випускати з хати. Ми так і зробили. Але вранці — киці немає. Шукаємо, кличемо, навіть з плачем. Нарешті, чуємо десь озивається. Побоялася незнайомих людей та нового оточення і

сховалася.

Уже відбули ми шість чудових днів біля моря. Радісно зустрічалися з приятелями-українцями. Жартуємо й питаємо ровесників, чим хто буде, коли закінчить школу й університет.

— Я — кажу — ветеринаром хочу бути, бо всіх тварин люблю.

Прийшла остання ніч. Вранці повернемося додому. Кицю знову поклали в її кошик. Неспокійна киця, не дає спати. Випустила я її надвір. Певно, киця вже ознайомлена з тереном.

Раненько прокинулася — киці не видно. Але не журимося — певно десь заховалась. Я післала брата купити молока. Прибігає в хату задиханий, а в руках біленька кудлата киця: — Знайшов! Знайшов! — вигукує він. Поклав її на підлогу, а вона на лапки стати не може. Покликали ветеринара. Він обклав їй лапку пластером, і киця спокійно лежить.

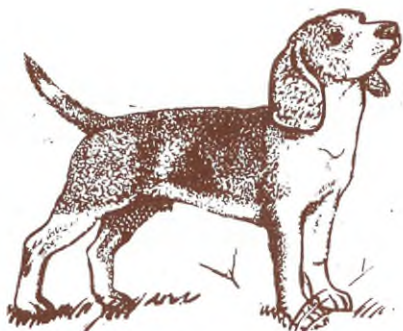
— То у вас аристократична киця, — каже ветеринар, — витримує біль і дуже гарненька. Вона на мене дивиться, а я її гладжу.

Уже дома видужала киця. І тепер кожного дня вранці приходять до мене. Справді вона моя улюблена киця.

Одного разу поїхала я до приятельки на два дні. Від першого дня заховалась моя киця й не вийшла, коли її кликала родина. Не їла, не пила, не з'являлась. Думали, що пропала. На третій день, коли я повернулася до хати, біжу з сльозами і кличу. Аж чую тихеньке „м'яв, м'яв". А де? Чи не в хаті? Справді, вилізла з-під ліжка моя киця, а очі її світять і просять: — Візьми мене, погладь мене!

Оце розповіла я вам про пригоду з моєю кицею. Може скажете, що нічого надзвичайного? Але все ж таки немає такої людини, яка, побачивши мою кицю, не полюбила б її відразу.

Надія Яніс, 14 років, учениця 8-ої класи Братської школи в Лідкомбі (НПВ) за це оповідання одержала третю нагороду на 11-му Конкурсі молодечої творчості, який проголосив Літературно-мистецький клуб ім. Василя Симоненка в Мельборні.

(Ілюстрація М. Бутовича)

Трам-та-ра-рам-бум-бам-бам!
 Що за шум вчинився там?
 То наш Лесь кричить щосили:
 „Барабан мені купили!
 Ще й дві палички при нім,
 Щоб гримів він, наче грім!”
 Кажуть мама: „Так не бий!
 Барабанчик трісне твій...”
 Лесь поради не послухав,
 Бив, аж всім лящало в вухах,
 Аж Рябко під стіл заліз...
 Барабанчик — бум! — і тріс...

Ніна Бурик

ОСІНЬ

Ой, сонечку-світоньку,
 Де ти є?
 І за чим та хмаронька
 Сльози лє?

Чому вітер сердиться,
 Аж реве?
 Нащо із берізоньки
 Листя рве?

Чому в'януть квітоньки
 На лугах?
 Де поділись пташечки
 У гаях?

Ой, без тебе, сонечку,
 Нам не жить.
 Виглянь, виглянь, яснее,
 Хоч на мить!

Катерина Перелісна

ЩО ЧИТАТИ?

НОВА КНИЖЕЧКА ДЛЯ ДІТЕЙ

Жовтень, це місяць книжки. Впродовж жовтня ведеться кампанія за поширення книжок і журналів для дітей. В жовтні відбуваються „Свята книжки” з доповідями, гутірками, конкурсами, виставками книжок і журналів, поживляють свою діяльність „Гуртки книголюбів”.

Цього жовтня співробітниця „Веселки” Галина Черінь подарувала дітям нову книжечку — збіркою оповідань для шкільної дітвори середнього віку. Збірка має заголовок „УКРАЇНСЬКІ ДІТИ”. У книжечці, яка має 70 сторінок, вміщені 14 оповідань. Авторка розказує в них про зацікавлення дітей, про їхнє життя в родині, в школі, під час вакацій, про дружбу поміж собою, про дитячі розваги й пригоди.

Перше оповідання присвячене полетам у міжпланетарні простори. У двох оповіданнях авторка розказує про дружнє ставлення до дітей Т. Шевченка, якого діти називали „дядьком Тарасом”.

Книжка прикрашена кольоровими ілюстраціями мистця-малювача Михайла М и х а л е в и ч а, який теж виконав кольорову обкладинку.

Ціна книжки 5.00 американських доларів, плюс 1.00 дол. за пересилку. Замовляти: Н. Pankiw, 12108 Capille Lane, Warm Mineral Springs, Fla. 34287.

ВЕСЕЛИК-ЛЯСЬ

Жовтий лист з дерев злітає,
Осінь в лісі похаджає, —

Лясь не журиться ні трішки,
Каже: — Жовтень — місяць книжки!

В окулярах лис-книгар,
Він розхвалює товар:

— Гей, хто книжки не купує,
Тому розуму бракує!..

Сполошилися зайченята:
— Треба розум купувати!

Якби мали ті книжки
Хоч... капустині листки!

Докучає мамі мишка:
— А чи смачно пахне книжка?

Білка каже: — То не сміх,
Книжка — це твердий горіх!

Настовбурчились вовки:
— І на що нам ті книжки?!

Вчула мову ту сова,
Що читає рік, чи два:

— Розум — я скажу вам так,
Це не запах і не смак, —

Щоб розумним виростати,
Треба КНИЖЕЧКУ ЧИТАТИ!

Сполошитися — заметушитися, заворушитися (to make alarm, to move, to be restless); **настовбуритися** — насторожитися (to rise up, to bristle).